

Դանիելի Գիրք — հարյուր ութսունութերորդը

Ռաֆիայից մինչև Պանիում. հնագույն ճակատամարտերի
մարգարեական նշանակության բացահայտումը

Jeff Pippenger

2024-04-18

Ռաֆիայի ճակատամարտը և Պանիումի ճակատամարտը երկու առանձին պատմական իրադարձություններ են, որոնք տեղի են ունեցել տարբեր ժամանակաշրջաններում և համատեքստերում, սակայն երկուսն էլ նշանակություն ունեն հին Հրեաստանի և նրան շրջապատող տարածաշրջանների պատմության մեջ: Ռաֆիայի ճակատամարտը տեղի ունեցավ մ.թ.ա. 217 թվականին: Պանիումի ճակատամարտը տեղի ունեցավ մ.թ.ա. 200 թվականին՝ Մելևկյան թագավորության (հյուսիսի թագավոր) և Պտղոմեոսյան թագավորության (հարավի թագավոր) միջև: Այս երկու ճակատամարտերը նույնականացվում են Դանիել մարգարեի գրքի տասնմեկերորդ գլխի տասնմեկից տասնհինգերորդ համարներում: Այս երկու ճակատամարտերը նախորդեցին Մակաբայեցիների ապստամբությանը մ.թ.ա. 167 թվականին:

Պանիումի ճակատամարտը իր անունը ստացել է մոտակա աշխարհագրական առանձնահատկությունից՝ Պանիում լեռից, որտեղ տեղի ունեցավ այդ բախումը: «Պանիում» անունը ծագում է հունական Պան աստծո անունից, որին այնտեղ տաճար էր նվիրված: Այդ վայրը հայտնի էր որպես Պանիում՝ Պանի պաշտամունքի հետ իր առնչության պատճառով: Տաճարային համալիրը հաճախ կոչվում էր նաև Պանի սրբավայր՝ ընդգծելով նրա դերը որպես կրոնական նվիրումի և պաշտամունքի վայր՝ նվիրված Պան աստծուն: «Նիմֆեում» տերմինը վերաբերում է հին հունական և հռոմեական կրոնում ջրային նիմֆերին նվիրված հուշարձանի կամ սրբավայրի: Պանիումի տաճարային համալիրը ներառում էր մի քարայր և բնական աղբյուր, որոնք համարվում էին նիմֆերի բնակության վայր, և ուստի այն երբեմն կոչվում էր նաև Պանիումի Նիմֆեում:

Այն բանից հետո, երբ քաղաքը վերակառուցվեց և ընդարձակվեց Հերովդես Մեծի որդի Հերովդես Փիլիպպոսի կողմից, այն կոչվեց Կեսարիա Փիլիպպե՝ ի պատիվ հռոմեական կայսր Կեսար Օգոստոսի և անձամբ Հերովդես Փիլիպպոսի: Տաճարային համալիրը այս քաղաքի ներսում կարևոր կրոնական կենտրոն էր:

Օգոստոս կայսեր իշխանության օրոք տաճարը վերածվեց կամ վերանվանվեց ի պատիվ Օգոստոսի՝ արտացոլելով կայսերական պաշտամունքը և հռոմեական կրոնական սովորությունների ներմուծումը տեղական կրոնական միջավայր: Հին Կեսարիա Փիլիպպեի քաղաքի մերձակա տարածքը, որտեղ գտնվում էր Պանի տաճարը, երբեմն կոչվում էր «Դոնիքի դարպասներ» կամ «Հադեսի դարպասներ»:

Դանիելի տասնմեկերորդ գլխի տասնվեցերորդից մինչև տասնիններորդ համարներում ներկայացված են նվաճման այն երեք աշխարհագրական շրջանները, որոնք հեթանոսական Հռոմը պետք է հաղթահարեր, որպեսզի հաստատվեր որպես Աստվածաշնչյան մարգարեության չորրորդ թագավորություն և այդ գլխում՝ հյուսիսի թագավոր: Տասնվեցերորդ համարում Հռոմեական զորավար Պոմպեոսը ներկայացվում է որպես Սիրիան մ.թ.ա. 65 թվականին, իսկ այնուհետև Երուսաղեմը մ.թ.ա. 63 թվականին նվաճողը: Տասնյոթերորդից մինչև տասնիններորդ համարները ցույց են տալիս Հուլիոս Կեսարի կողմից Եգիպտոսի նվաճումը՝ որպես երեք խոչընդոտներից երրորդը: Ակտիումի ճակատամարտը մ.թ.ա. 31 թվականին նշանավորում է այն երեք հարյուր վաթսուն տարիների սկիզբը, որոնց ընթացքում հեթանոսական Հռոմը պետք է գերիշխանորեն իշխեր՝ Դանիելի տասնմեկերորդ գլխի քսանչորսերորդ համարի կատարման մեջ:

Քսաներորդ համարում նշվում է Օգոստոս Կեսարի իշխանությունը, և այդ պատմության ընթացքում ծնվեց Հիսուսը: Այնուհետև քսանմեկերորդ և քսաներկուերորդ համարներում նշվում է ամբարիշտ Տիբերիոս Կեսարի իշխանությունը՝ այսպիսով նշանավորելով Քրիստոսի խաչելությունը: Քսաներեքերորդ համարում նշվում է այն դաշինքը, որ Մակաբայական հրեաները կնքեցին հեթանոսական Հռոմի հետ, և այդպիսով կանգ է առնում պատմության այն ընթացքը, որ սկսվել էր տասնմեկերորդ համարում, և պատմական շարադրանքը հետ է վերադառնում մ.թ.ա. 161-ից մինչև մ.թ.ա. 158 թվականների ժամանակաշրջանը:

Քսաներորդերեքերորդ համարը ներկայացնում է Մակաբայեցիների գիծը, և թեև այն չի հաղորդում նրանց մարգարեական գծի բոլոր մանրամասները, պատմության արձանագրությունը հաղորդում է: Մ.թ.ա. 217 թվականին տեղի ունեցավ Ռաֆիայի ճակատամարտը, և դրա հետևանքով մի մանկահասակ թագավոր Եգիպտոսը թողեց խոցելի վիճակում: Երբ Սելևկյան և հույն թագավորները ծրագրեր էին կազմում՝ զործ ունենալու այդ մանկահասակ թագավորի հետ մ.թ.ա. 200 թվականին, Հռոմը միջամտեց պատմությանը և դարձավ եգիպտական մանկահասակ թագավորի պաշտպանը: Նույն տարում տեղի ունեցավ Պանիումի ճակատամարտը: Այնուհետև, մ.թ.ա. 167 թվականին, սկսվեց Մակաբայեցիների պարտիզանական պատերազմը:

Մակաբայական ապստամբությունը սկսվեց Մոդիինում մ.թ.ա. 167 թվականին, և այն բաղկացած էր նրանից, որ Մակաբայեցիները ոչ միայն պայքարում էին Սելևկյան կայսրության դեմ, այլև պատերազմում էին այն հրեաների դեմ, որոնց իրենք համարում էին Սելևկյանների դաշնակիցներ: Ապստամբությունը կրոնական շարժառիթ ուներ և իրականացվում էր ինչպես ներքին, այնպես էլ արտաքին թշնամու դեմ: Մ.թ.ա. 164 թվականին Մակաբայեցիները վերածեցին տաճարը, և այս իրադարձությունը ոգեկոչվում է հրեական Հանուքքայի տոնակատարությամբ: Այդ թվականին մահացավ տխրահռչակ Անտիոքոս Եպիփանեսը: Այնուհետև մ.թ.ա. 161 թվականից մինչև մ.թ.ա. 158 թվականը քսաներեքերորդ խոսքի «դաշինքը» կնքվեց Հռոմի հետ:

Մակաբայեցիներին, նրանց ապստամբությանը և Հռոմի հետ նրանց դաշինքին միակ ուղղակի հղումը գտնվում է քսաներեքերորդ համարում, սակայն տոհմի

պատմությունը, որը կոչվում էր Հասմոնյան տոհմ, սկսվեց Մ.թ.ա. 167 թվականին՝ Մոդեուում, և շարունակվեց մինչև խաչի ժամանակը: Հասմոնյան տոհմի վերջին ներկայացուցիչները Քրիստոսի ժամանակաշրջանի փարիսեցիներն էին: Հետևաբար, գոյություն ունի ուրացող հուդայականության պատմության մի մարգարեական գիծ, ինչպես այն ներկայացված է Մակաբայեցիներով, որը սկսվեց Մ.թ.ա. 167 թվականին՝ Մոդեուումի ապստամբությամբ, և ավարտվում է քսանմեկերորդ և քսաներկուերորդ համարներում, երբ Հիսուսը խաչվեց:

Նրանց պատմությունը հասնում է շրջադարձային կետի տասնվեցերորդ համարում, երբ Հռոմը, առաջին անգամ, Պոմպեոսի միջոցով, նվաճեց Երուսաղեմը: Այդ ժամանակ Երուսաղեմի վրա կործանում բերելու նրա հիմնական շարժառիթը Հասմոնյան տոհմի երկու խմբակցությունների միջև եղած վեճն էր: Այդ ժամանակից ի վեր (մ.թ.ա. 63 թ.) Հուդան գտնվում էր հռոմեական իշխանության ներքո: Մակաբայեցիների Հասմոնյան տոհմը մարգարեականորեն սկսվում է Մոդեիմի ճակատամարտից՝ մ.թ.ա. 167 թ., ապա մ.թ.ա. 63 թ. ենթարկվում է Հռոմին: Այդ պատմության սկզբից ոչ շատ անց Մակաբայեցիները մ.թ.ա. 161 թ.-ից մինչև մ.թ.ա. 158 թ. դաշինք նախաձեռնեցին և կնքեցին Հռոմի հետ: Նրանք հպատակված էին Հռոմին մ.թ.ա. 63 թ.-ից մինչև խաչը և Երուսաղեմի վերջնական կործանումը՝ 70 թվականին:

Մակաբայեցիների մարգարեական գիծը ուխտադրուժ հուդայականության գիծն է, և, հետևաբար, այն նախատիպում է ուխտադրուժ բողոքականության գիծը: Պանիումի ճակատամարտից մինչև տասնվեցերորդ համարի կիրակնօրյա օրենքը մարգարեական իրադարձությունները մ.թ.ա. 200, մ.թ.ա. 167, մ.թ.ա. 164 թվականների, ինչպես նաև մ.թ.ա. 161-ից մինչև մ.թ.ա. 158 թվականների դաշինքի, պիտի կրկնվեն ուխտադրուժ բողոքականության պատմության մեջ: Այս ճանապարհային նշանները տեղի կունենան այն ութերորդ նախագահի պատմության մեջ, որը յոթից է՝ կիրակնօրյա օրենքից առաջ: Մ.թ.ա. 200 թվականը ներկայացնում է Հանրապետական եղջյուրի արտաքին գիծը՝ մ.թ.ա. 167 թվականի նկատմամբ, որը ներկայացնում է ուխտադրուժ բողոքական եղջյուրի ներքին գիծը:

Այս սահմանագծերը, ըստ էության, ծածկված են Հասմոնյան տոհմի պատմական գծի ներսում, սակայն, այնուամենայնիվ, կազմում են Դանիել տասնմեկերորդ գլխի քառասուներորդ համարի թաքնված պատմության մի մասը: Սա մի գիծ է, որ պատկանում է «Դանիելի մարգարեության այն հատվածին, որը վերաբերում է վերջին օրերին»:

Այն փաստը, որ հուդայականությունը տոնում է Հանուկքան՝ Մակաբայեցիների ապստամբության հիշատակի համար, Մակաբայեցիներին արդարներ չի սահմանում: Ապստամբության պատճառով շեքինան երբեք չվերադարձավ այն տաճար, որը վերաշինվեց յոթանասուն տարվա գերությունից հետո: Վերջին մարգարեական պատգամը տրվեց Մադաքիայի միջոցով՝ Մակաբայեցիներից մոտավորապես երկու դար առաջ: Մակաբայեցիների պատմությունը ցույց է տալիս, որ նրանք թույլ տվեցին, որպեսզի իրենց քաղաքական առաջնորդները նաև պաշտոնավարեն որպես քահանայապետ, այն նույն մեղքը, որ փորձեց գործել եգիպտացի Պտղոմեոսը, և որը

փորձեց գործել նաև Օզիա թագավորը: Ավանդությունը վկայում է, որ Աստված միջամտեց՝ կանխելու Պտղոմեոսի սրբապիղծ արարքը, իսկ Աստծու Խոսքը ուղղակիորեն վկայում է, որ Աստված իսկապես միջամտեց, երբ Օզիա թագավորը փորձեց կատարել քահանայի և թագավորի գործը: Նրանց տոհմի վերջին պտուղը փարիսեցիներն էին: Որևէ հիմք չկա եզրակացնելու, թե Մակաբայեցիները արդարության խորհրդանիշ էին՝ հակառակ այն պատմական ակնածանքին, որ ժամանակակից հուդայականության հրեաները կարող են տածել նրանց հանդեպ:

Բողոքական բարեփոխությունը սկսվեց Լյութերի ժամանակներում և առաջադիմական զարգացում էր: Այն նոր ավանդություն չէր, որովհետև Հիսուսն ու Նրա աշակերտները բողոքականներ էին: Այն արթնացում էր պատմության խավարի մեջ, ուր Լյութերն ու մյուս բարեփոխիչները արթնացան: Այդ առաջադիմական բարեփոխության գագաթնակետը Միլլերիտական շարժումն էր: Աստծուն պետք չէր միայն արթնացնել վաղ շրջանի բարեփոխիչներին Բաբելոնի մեղքերի նկատմամբ, այլ՝ Նա նպատակ ուներ նրանց բերել Իր օրենքի և երկնային սրբարանում Իր գործի լիակատար ըմբռնման մեջ: 1844 թվականի ապրիլի 19-ին բողոքականները մերժեցին բարեփոխության աճող լույսը և դարձան ուխտադավանությունից ընկած բողոքականություն:

Այնուհետև հավատարիմ միլլերականներին «պատյանը տրվեց» և նրանք առաջնորդվեցին Սրբությունների Սրբոցը՝ գործը ավարտելու համար, որպեսզի հասուն բողոքական քրիստոնյաներ դառնան: 1863 թվականին նրանք, ում պատյանը տրվել էր, անհնազանդության միջոցով մի կողմ դրեցին բողոքականության պատյանը և վերցրին Լաոդիկիայի պատյանը: Հարյուր քառասունչորս հազարի կնքման վերջնական ժամանակաշրջանում, որը սկսվեց 2001 թվականի սեպտեմբերի 11-ից քսաներկու տարի անց՝ 2023 թվականին, Հուդայի ցեղի Առյուծը քանդում է այն ճշմարտությունների կնիքները, որոնք լրացնում են Դանիելի տասնմեկերորդ գլխի քառասուներորդ խոսքի ծածուկ պատմությունը, այսինքն՝ 1989 թվականին Խորհրդային Միության փլուզումից մինչև շուտով գալու կիրակնօրյա օրենքը ձգվող պատմությունը: Եվ այս անելով՝ Նա բացել է ուխտադրժող հուդայականության պատմությունը՝ որպես ուխտադրժող բողոքականության խորհրդանիշ:

Աստծո ուխտագանգ ժողովրդի երկու գծերն էլ՝ թե՛ բառացի Հուդայի, թե՛ հոգևոր Հուդայի (երկուսն էլ՝ փառավոր երկրներ), ավարտվում են Երուսաղեմի նվաճմամբ՝ առաջինը մ.թ.ա. 63 թվականին, իսկ երկրորդը՝ շուտով գալու կիրակնօրյա օրենքի ժամանակ: Երկու գծերն էլ ներկայացնում են պատերազմ, որը մղվում է մոլորված կրոնական համոզմունքներից դրդված: Երկու գծերն էլ ներկայացնում են պատերազմ Հունաստանի կրոնական փիլիսոփայությունների դեմ, և երկու դեպքում էլ ուխտագանգները վերջապես ենթարկվում են Հռոմին: Ես քառասուներորդ համարի երեք պատերազմները նույնացնում եմ որպես Խորհրդային Միության փլուզումը՝ 1989 թվականին, Ուկրաինայի պատերազմը, և Պանիումը՝ կիրակնօրյա օրենքի ժամանակ, որպեսզի նշեմ տարբերությունը այդ երեք պատերազմների և երեք համաշխարհային պատերազմների միջև:

«Աստծու խոսքը զգուշացրել է մոտալուտ վտանգի մասին. եթե այդ զգուշացումը անտեսվի, բողոքական աշխարհը կիմանա, թե իրականում ինչ են Հռոմի նպատակները, միայն այն ժամանակ, երբ ծուղակից խուսափելու համար արդեն շատ ուշ կլինի: Նա լռությամբ աճում է գործության մեջ: Նրա վարդապետությունները իրենց ազդեցությունն են գործադրում օրենսդիր դահլիճներում, եկեղեցիներում և մարդկանց սրտերում: Նա կուտակում է իր բարձր ու հսկայական շինությունները, որոնց գաղտնի խորքերում պիտի կրկնվեն նրա նախկին հալածանքները: Անտեսանելիորեն և կասկած չհարուցելով՝ նա ամրացնում է իր ուժերը, որպեսզի առաջ մղի իր սեփական նպատակները, երբ գա հարվածելու ժամանակը: Այն ամենը, ինչ նա ցանկանում է, նպաստավոր դիրք է, և դա արդեն տրվում է նրան: Մենք շուտով պիտի տեսնենք և պիտի զգանք, թե որն է հռոմեական տարրի նպատակը: Ով որ կհավատա և կհնազանդվի Աստծու խոսքին, դրանով իսկ նախատինք և հալածանք պիտի կրի»: The Great Controversy, 581.

Տասներորդ համարից, որը նույնականացնում է Խորհրդային Միության փլուզումը 1989 թվականին, մինչև տասնհինգերորդ համարում հիշատակված Պանիումի ճակատամարտը, պապականությունը «ամրապնդում էր իր գործերը՝ իր իսկ նպատակներն առաջ տանելու համար, երբ հասնի հարվածելու իր ժամանակը»: Այս համարները ցույց են տալիս այն մարգարեական հանգամանքները, որոնք այն «որոգայթն» են, որ պատրաստվել է պապականության կողմից, և որից «փախչել» անհնար կլինի: Վերջնական բախման մեջ, որը ներկայացված է Պանիումի ճակատամարտով, գազանի պատկերը կձևավորվի Միացյալ Նահանգներում: Այդ պատկերի ձևավորումը վերջին օրերի Աստծո ժողովրդի համար վերջնական փորձությունն է:

«Տերը ինձ հստակ ցույց է տվել, որ գազանի պատկերը պիտի կազմավորվի նախքան շնորհքի ժամանակի փակվելը, որովհետև այն պետք է լինի Աստծո ժողովրդի համար մեծ փորձությունը, որով պիտի վճռվի նրանց հավիտենական ճակատագիրը: ... Հայտնություն 13-ում այս թեման հստակ ներկայացված է. [Հայտնություն 13:11–17, մեջբերված]:

«Սա այն փորձությունն է, որ Աստծո ժողովուրդը պետք է ունենա նախքան կնքվելը: Բոլոր նրանք, ովքեր ապացուցեցին իրենց հավատարմությունը Աստծուն՝ պահելով Նրա օրենքը և մերժելով ընդունել կեղծ շաբաթը, կկանգնեն Տեր Աստված Եհովայի դրոշի տակ և կընդունեն կենդանի Աստծո կնիքը: Նրանք, ովքեր զիջում են երկնային ծագում ունեցող ճշմարտությունը և ընդունում կիրակնօրյա շաբաթը, կընդունեն գազանի նշանը»: Manuscript Releases, հատոր 15, էջ 15:

Գազանի պատկերի կազմավորումը ներկայացվում է այն ժամանակաշրջանով, երբ կնքվեց Հռոմի դաշինքը: Միացյալ Նահանգների բողոքական եղջյուրը 1844 թվականին դարձավ Հռոմի դուստրերը, և նրանց պատմության սկիզբը կրկնվում է նրանց պատմության վերջում, երբ նրանք մեկ անգամ ևս վճռում են ընդօրինակել իրենց մորը:

«Ես տեսա, որ երկեղջյուր գազանը ուներ վիշապի բերան, և որ նրա իշխանությունը նրա գլխում էր, և որ հրովարտակը պիտի դուրս գար նրա բերանից: Այնուհետև ես

տեսա Պոռնկությունների Մորը. որ մայրը դուստրերը չէր, այլ նրանցից առանձին և հստակորեն տարբեր էր: Նա ունեցել է իր օրը, և այն անցել է, իսկ նրա դուստրերը՝ բողոքական աղանդները, հաջորդն էին, որ պիտի ելնէին ասպարեզ և գործադրէին նույն միտքը, որ մայրն ուներ, երբ հալածում էր սրբերին: Ես տեսա, որ մինչ մայրը նվազում էր իր գործության մեջ, դուստրերը աճել էին, և շուտով նրանք պիտի գործադրեն այն իշխանությունը, որ մի ժամանակ գործադրում էր մայրը»:

«Ես տեսա, որ անվանական եկեղեցին և անվանական աղվենտիստները, ինչպես Հուդան, կմատնեն մեզ կաթոլիկներին, որպեսզի ստանան նրանց ազդեցությունն ընդդէմ ճշմարտության գործադրելու համար: Այդ ժամանակ սրբերը կլինեն աննշան մի ժողովուրդ, կաթոլիկներին քիչ հայտնի. սակայն եկեղեցիները և անվանական աղվենտիստները, որոնք գիտեն մեր հավատի և սովորույթների մասին (քանզի նրանք աստուծո էին մեզ շաբաթի պատճառով, որովհետև չէին կարող այն հերքել), կմատնեն սրբերին և նրանց մասին կհաղորդեն կաթոլիկներին՝ որպես նրանց, ովքեր արհամարհում են ժողովրդի հաստատությունները. այսինքն՝ որ նրանք պահում են շաբաթը և անտեսում կիրակին»:

«Այն ժամանակ կաթոլիկները բողոքականներին կհորդորեն առաջ գնալ և հրամանագիր կարձակեն, թե բոլոր նրանք, ովքեր շաբաթվա առաջին օրը չեն պահի յոթներորդ օրվա փոխարեն, պետք է սպանվեն: Եվ կաթոլիկները, որոնց թիվը մեծ է, կկանգնեն բողոքականների կողքին: Կաթոլիկները իրենց գործությունը կտան գազանի պատկերին: Եվ բողոքականները կգործեն այնպես, ինչպես իրենց մայրը գործեց իրենցից առաջ՝ սրբերին կործանելու համար: Բայց նախքան նրանց հրամանագիրը արդյունք տա կամ պտուղ բերի, սրբերը պիտի ազատվեն Աստծո Ձայնով»: Spalding and Magan, 1, 2.

Այդ հատվածում կան «անվանական» երկու խմբեր, այսինքն՝ «միայն անունով», որոնք Աստծու հավատարիմներին մատնում են կաթոլիկներին: Էլեն Ուայթի՝ անվանական եկեղեցիների և անվանական աղվենտիստների վերաբերյալ ըմբռնումը տարբերվում է այն բանից, թե վերջին օրերում դրանք իրականում ինչ են ներկայացնում, որովհետև նրա ըմբռնմամբ «անվանական աղվենտիստը» կներկայացներ մի քրիստոնյայի, որը դավանում էր, թե հավատում է Քրիստոսի վերադարձին: Սակայն մարգարեները ավելի շատ խոսում են վերջին օրերի համար, քան իրենց ապրած օրերի, և «անվանական աղվենտիստը» վերջին օրերում ներկայացնում է Լաոդիկիայի Յոթերորդ օրվա աղվենտիստական եկեղեցին, իսկ անվանական եկեղեցիները 1844 թվականին Հռոմի դուստրերը դարձածների հետնորդներն են:

Յոթներորդ-օրյա աղվենտիստները պիտի ատեն «աննկատելի ժողովրդին», որոնք Աստծո ճշմարիտ ներկայացուցիչներն են, որովհետև նրանք «չեն կարող հերքել շաբաթի ճշմարտությունը», որը ներկայացնում է երկրի շաբաթական հանգիստը: Յոթներորդ-օրյա աղվենտիստական եկեղեցին դավանում է, թե պաշտամունքի օր է պահում յոթներորդ օրը, սակայն վերջին օրերում այն շաբաթը, որ նրանք չեն կարող հերքել, Ղևտական քսանվեցերորդ գլխի «յոթ ժամանակներն» են, որը առաջին հիմնարար ճշմարտությունն էր, որ նրանք մերժեցին 1863 թվականին:

Այն հատվածը, որին այժմ անդրադառնում ենք, նույնականացնում է մարգարեական ընթացքները, որոնք կապված են այն պատմության հետ, որ սկսվում է շուտով եկող կիրակնօրյա օրենքով, սակայն այն վերջնական փորձության պատմությունը, որ հաջորդում է կիրակնօրյա օրենքին, նախ իրագործվում է Միացյալ Նահանգներում: Կիրակնօրյա օրենքի ժամանակ Միացյալ Նահանգները կստիպեն ամբողջ աշխարհին կանգնեցնել գազանին պատկեր, բայց նախքան այդ գործը կատարելը, նրանք Միացյալ Նահանգներում արդեն կանգնեցրած կլինեն գազանին պատկեր:

«Երբ Ամերիկան՝ կրոնական ազատության երկիրը, խղճի վրա բռնադրանք գործադրելու և մարդկանց կեղծ շաբաթը պատվելու հարկադրելու մեջ միավորվի Պապության հետ, աշխարհի բոլոր երկրների ժողովուրդները կառաջնորդվեն՝ հետևելու նրա օրինակին»: Վկայություններ, հատոր 6, 18:

«Օտար ազգերը կհետևեն Միացյալ Նահանգների օրինակին: Թեև նա առաջատար է, այնուամենայնիվ նույն ճգնաժամը կգա մեր ժողովրդի վրա աշխարհի բոլոր մասերում»: Վկայություններ, հատոր 6, 395:

Աստծո ժողովրդի համար մեծ փորձությունը տեղի է ունենում նախքան Կիրակնօրյա օրենքը, որովհետև Կիրակնօրյա օրենքի ժամանակ փորձության ժամանակահատվածը փակվում է Յոթերորդ օրվա ադվենտիստների համար: Այդ փորձությունը ներկայացված է որպես գազանի պատկերի կազմավորումը, իսկ գազանի պատկերը եկեղեցու և պետության միությունն է, որտեղ եկեղեցին վերահսկում է այդ հարաբերությունը: Ինչպես բողոքականները 1844 թվականին դարձան Հռոմի դուստրը, իսկ դուստրը իր մոր պատկերն է, այնպես էլ ուրացող բողոքականները վերջին օրերում պիտի իրականացնեն զուգահեռ գործ, որովհետև Հիսուսը միշտ որևէ բանի վախճանը պատկերում է որևէ բանի սկզբով:

Դանիելի տասնմեկերորդ գլխի քսաներեքերորդ համարի «դաշինքով» ներկայացված պատմությունը ներկայացնում էր փառավոր երկրի ուխտադրուժ, անունով միայն հավատարիմ ժողովրդի՝ Հռոմի հետ միություն կազմելու նպատակով ձեռք մեկնելը: Մ.թ.ա. 161-ից մինչև Մ.թ.ա. 158 թվականները ներկայացնում են գազանի պատկերի ձևավորումը, որը իր գագաթնակետին է հասնում կիրակնօրյա օրենքի ժամանակ:

Այս ուսումնասիրությունը կշարունակենք հաջորդ հոդվածում:

«Բայց ի՞նչ է «գազանին պատկերը», և ինչպե՞ս պիտի կազմվի այն: Պատկերը ստեղծվում է երկեղջուր գազանի կողմից և գազանին պատկեր է: Այն կոչվում է նաև գազանի պատկեր: Ուստի, որպեսզի իմանանք, թե ինչպիսին է պատկերը և ինչպես պիտի կազմվի այն, պետք է ուսումնասիրենք հենց գազանի՝ պապականության բնութագրերը:»

«Երբ վաղ եկեղեցին ապականվեց՝ հեռանալով ավետարանի պարզությունից և ընդունելով հեթանոսական ծեսեր ու սովորույթներ, նա կորցրեց Աստծո Հոգին և գորությունը. և ժողովրդի խղճերը վերահսկելու համար նա որոնեց աշխարհիկ իշխանության աջակցությունը: Արդյունքը եղավ պապականությունը՝ մի եկեղեցի, որ վերահսկում էր պետության իշխանությունը և այն գործադրում էր իր սեփական

նպատակները առաջ տանելու համար, հատկապես՝ «հերձվածության» պատժման մեջ: Որպեսզի Միացյալ Նահանգները կազմավորեն գազանի պատկերը, կրոնական իշխանությունը պետք է այն աստիճան վերահսկի քաղաքացիական կառավարությունը, որ պետության իշխանությունը նույնպես գործադրվի եկեղեցու կողմից՝ իր սեփական նպատակները իրագործելու համար»: Մեծ պայքար, 443: